

ДО ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ЖАЛБА

От:

Срещу:

УВАЖАЕМИ Г-ДА/Г-ЖИ СЪДИИ,

Считам, че установената съдебна практика и интерпретирането на Чл. 58, Ал. 1, Т.10 от ЗОБВВПИ, като изискващ от желаещите да придобият огнестрелно оръжие, да предоставят доказателства за необходимост е в противоречие с логиката, целта на закона и благото на народа на Република България по следните причини:

Конституцията на Република България определя живота на личността като основно право и нарушаването на това право като най-тежко престъпление (Глава втора, Чл.28). Допълнително, Конституцията посочва, че живота и правото на свобода са неприкосновени (Чл.32, Ал.1) и всеки има право на защита срещу намеса в личния си живот, както и срещу нарушения и застрашаване на неговите права или законни интереси (Чл.56). Конституцията на Република България гласи, че всички се раждат равни по достойнство и права. Това означава, че живота на гражданите е равен по важност и стойност с този на политически лица и служители на МВР и той има равно право да бъде отбраняван.

Поради своята леталност, пистолетите не са инструмент който органите на полицията и НСО използват при ежедневното изпълнение на задълженията си, а такъв който е предназначен да спомогне в опазването на техния и поверените им животи при неизбежна отбрана. Държави като Великобритания, Китай, Норвегия, Нова Зеландия, не считат притежанието на огнестрелно оръжие от граждани за основателно,

и в този ред не позволяват носенето и употребата им и от редовни полицейски и охранителни служители. Фактът, че законите на България позволяват на охранители и полицейски служители да носят огнестрелни оръжия е показан за това, че Законодателят счита наличието на огнестрелни оръжия за нужно за да се осигури на гражданите в страната възможност за пълноценна защита на живота им при неизбежна отбрана. Конституцията не дискриминира на база на това колко е вероятно дадено лице да попадне в ситуация на неизбежна отбрана, нито това променя равенството на живот и правата на гражданите. Подобна дискриминация на база на лично и обществено положение би била в разрез с Глава Първа, Член 6 от Конституцията.

Ако желанието на правно изряден гражданин да брани живота си , не е достатъчно за да се смята за основателна причина, то би следвало закона, или съда да посочи конкретно какво би се считало за такава. Никъде в ЗОБВВПИ не се споменават изрично изискваните от съдебната практика писмени доказателства и конкретни обстоятелства. Не би било и възможно да се изискват подобни неща от закона, понеже това би било произволно ограничаване правата на гражданите. Поради това ЗОБВВПИ никъде не споменава какви точно са обстоятелствата които биха произвели “неоспорими доказателства” и как те би следвало да бъдат представени на органите. В Чл 58, Ал.1, Т. 10 единствено са изброени причините които се смятат за основателни и сами по себе си по несъмнен начин обосновават разрешението спрямо закона.

Без конкретно разяснение за това какво се смята за “неоспорими доказателства” практически се оставя на преценката на длъжностни лица в изпълнителната власт сами да решават кои граждани могат да се ползват с правата си за защита на живота и личността, което е благоприятно за развитието на корупция и дискриминация, и води до нарушение на разделението на властите в страната и отслабване на националната сигурност.

В страна с демократично управление, в която властта на държавните структури изцяло произлиза, не от божество, а от народа, няма орган или институция които да притежават властта да ограничават правата на гражданите с произволни изисквания, като доказването на нужда, които по никакъв начин, логически не се свързват с благо на народа. Ограничаването на правата на гражданите става само тогава когато законодателя разполага с неоспорими, емпирични или логични, доказателства, че това е необходимо за да се избегне по-голямо вреда, като не се игнорират установените международни принципи за правата

на личността. Това е необходима, логична аксиома приета от всички демократични системи.

В ЗОБВВПИ са изброени документите с които гражданите могат да докажат пред органите, че не са заплаха за обществото. Доказването на нужда от притежание на оръжие по никакъв логичен начин не доказва обществената отговорност на индивида, нито пък липсата на нужда е логично доказателство за липса на отговорност и потенциална заплаха за обществото. Чрез този критерий няма как смислово да се изпълни целта на закона. Доказването на нужда, по каквито и да е критерии, не е гарант за това че индивида не би могъл да бъде във вреда на обществото, нито липсата на законово оръжие е гарант за това, че индивид не би могъл да придобие оръжие с което да извърши престъпление, особено в 21-и век. Напротив, регистрацията, отчета на муниципии и балистичната експертиза на практика обезсмисля употребата на законно придобити оръжия за престъпления, като в същото време предоставя на правно изрядните граждани способ с който да защитават живота и човешките си права в случаи на неизбежна отбрана.

Ако целта на критерия - доказване на нужда - е да се намали статистически количеството огнестрелни оръжия в страната и по този начин коствено да се намалят и вероятни инциденти и злоупотреби, то това би довело до дискриминация и отново няма как това да отговаря на целта на закона. Наличието на законни оръжия не е логически свързано с наличието на незаконни такива, които могат да се използват за незаконни цели. Допълнително, само по себе си, това не би попречило по никакъв начин на лице, вече придобило законно оръжие да го използва злонамерено. Напротив, по-ниското общо количество на законно притежавани оръжия в страната би довело до по-слаба способност на населението да се защитава от престъпления, докато същевременно това би имало окуражаващ, а не възпрепятстващ, ефект върху престъпните елементи. По същата логика би следвало, въпреки правата на гражданите, от желаещите да притежават кола, или едра порода куче да се изисква неоспорима обосновка за нужда, поради факта, че в България инцидентите за единица автомобил и куче са значително по-високи от тези за единица законно притежаван пистолет и общия риск от тях е по-висок.

Становището, че няма как непредвидими заплахи върху здравето на личността да се сметнат за обоснователна причина, е твърдение противоречащо само на себе си. Логически, няма как заплаха отговаряща на критериите за неизбежна отбрана, единственият случай когато могат да се употребят огнестрелни оръжия, да бъде предвидима. Ако

непредвидими заплахи върху личността не могат да са основание за ползване на законови права от законово изрядни граждани, то няма как непредвидими, теоретични заплахи за обществото да бъдат основание на държавните органи да ограничават правата на законово изрядни граждани в демократична страна. Това означава отнемане на гарантирани от закона права на правно изрядни граждани въз основа на теоретично възможни, но практически несъществуващи бъдещи общоопасни действия на несъществуващо лице, при това след като даден субект е доказал на органите, че не е с повишен риск от общественоопасни прояви.

Ако се приеме, че под обоснована нужда се има в предвид предишни регистрирани заплахи към подателя на заявление за оръжие, то това отново би било в пълно несъответствие с логиката и целта на закона. Това би означавало, че на база на заплаха от определен извършител лицето вече ще има възможност да охранява живота си от всички други посегатели, значително по-способно от лице което никога не е било заплашвано, а това би довело до дискриминация. Поради факта, че ЗОБВВПИ указва, че огнестрелни оръжия могат да бъдат използвани само за целта за която са издадени, изискването на конкретно обстоятелство, би могло да се възприеме като ограничаване на възможностите за самоотбрана. Тоест, дори при законно притежаван и носен пистолет, дадена жертва не би могла да се защити, ако не е нападната от конкретно лице, или при конкретни обстоятелства, като ще трябва да прецени дали има право да използва огнестрелно оръжие за части от секундата, дори и при ясни обстоятелства на неизбежна отбрана. Допълнително, може да се стигне до противоречие понеже Наказателният кодекс сочи, че при уплах в подобни екстремни ситуации, не се носи наказателна отговорност за неизбежна отбрана.

Ако лице разполага с "неоспорими доказателства" за нужда да отбранява живота си, то не би било логично огнестрелното оръжие да му е нужно. Прямо закона, активното използване на огнестрелни оръжия за самоотбрана е възможно само, когато тя е неизбежна. Неизбежната отбрана на свой ред, за разлика от крайната необходимост е следствие на човешко действие. Тоест, лицето предоставя на държавните органи доказателства, че живота му, без спор, е под опасност от действията на друго лице. Вместо да вземат мерки за задържането му и осигуряване безопасността на народа, обаче, държавните органи предоставят на първото лице разрешение за носене на огнестрелно оръжие, признавайки че то може да му предостави защита която те не могат, но в

същото време отказват да предоставят възможността за същата сигурност на граждани които нямат “неоспорими доказателства”.

При лов ситуациите които позволяват, използването на късоцевно, нарезно оръжие не се припокриват изцяло с тези при които се използва дългоцевно такова. Следователно, желанието за закупуване на късоцевно, нарезно оръжие за лов би трябвало да изисква същата обосновка за материална необходимост, която е наложена от съдебната практика (Решение № 2295 от 20.02.2018) на тези желаещи да практикуват спортна стрелба. Това, обаче, се разминава с практиката на районните управления да издават разрешителни за ловни цели единствено на база, предоставен ловен билет, при това в калибри неподходящи за лов. Практиката на районните управление също така не изисква от служители на МВР да представят неоспорими доказателства, приемайки, че службата им сама по себе си се счита за такава, дори и тя да е в сферата на пожарната безопасност, което отново е дискриминация.

Важно е да се отбележи, че докато съдът категоризира огнестрелните оръжия като високо опасни, закона използва термина общоопасни. Това е важно разграничение, поради факта, че всеки предмет може да е високо опасен в конкретни обстоятелства без значение оръжие или не. Твърдението, че закона ограничава придобиването на оръжия поради тяхната опасност за гражданите е само по себе си невярно. ЗОБВВПИ принуждава гражданите получили разрешение за носене на пистолет за самоотбрана да използват неекспанзивни патрони - такива които доказано са с по-нисък стопиращ ефект към потенциалния престъпник, но с повишена пробивност, тоест по-вероятно да наранят невинни. Член 54, Ал.1 от ЗОБВВПИ гласи, че лица закупили неогнестрелни оръжия с енергия над 24 джаула, са длъжни единствено да уведомят началника на РУМВР, без да изискват позволение за покупката, и без законът да определя лимит на дулната енергия на оръжието. Това означава, че неогнестрелни оръжия като Umarex Hammer, Hatsan Blitz и Ics sk19 които разполагат съответно с дулна енергия до 950 джаула и способност за стотици изстрели в минута не изискват никакво обосноваване на нужда, въпреки потенциалната леталност която притежават. За сравнение 950 джаула са близо три пъти енергията на пистолет Макаров в 9x18 и 200 джаула повече от .357 Магнум способен да повали кафява мечка. Твърдения, че кинетична енергия (джаули) придобита вследствие на барутна дефлаграция е по-опасна от същото количество енергия получено чрез освобождаване на налягане от клапан е не само нелогична, но и в пълно противоречие с

основни принципи на физиката. Това означава, че имайки предвид наложената съдебна практика ЗОБВВПИ ограничава правата на изрядни граждани за отбрана с огнестрелни оръжия, но не и на недоброжелателни лица за агресивни действия с неогнестрелни такива. Това няма как да е в полза на народа.

Вярвам, че по-логичното тълкуване на закона би било, че Чл. 58, Ал. 1, Т. 10 изброява основателните причини, които сами по себе си са неоспорими, имайки предвид правата на гражданите, като на началниците на районните управления в страната единствено се делегира проверката на валидността на документите представени за съответната основателна причина.

Тъй като в установената съдебна практика липсват аргументи, които смислово да надделеят над представените в тази жалба, моля съда да преразгледа начина по който се интерпретира записаното в ЗОБВВПИ, както и да отмени решение .....

С уважение:

Дата:

Подпис: